

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: L. G., narozena „X“, státní příslušnost Ruská federace,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2019, č. j. MV-87213-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 26. 7. 2019, č. j. MV-87213-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 4. 2019, č. j. OAM-1287-24/PP-2016. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a téhož zákona. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně namítala v žalobě, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, správní orgány nedostatečně zjistily skutečný stav věci a napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a též v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nedostatečně přezkoumal správnost a zákonnost napadeného prvoinstančního rozhodnutí, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Správní orgány nedostatečně zjistily a nesprávně zhodnotily skutečný stav věci tak, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy.
3. Žalobkyně dále namítala nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaného do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně je přesvědčena, že povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí vychází z díkce § 174a zákona o pobytu cizinců, a to u všech rozhodnutí, tím spíše u rozhodnutí, která jsou v rozporu se zájmy účastníka řízení. Žalobkyně má na území České republiky dceru – občanku EU a vnuka, s nimiž sdílí společnou domácnost a o nezletilého se stará, když se jeho matka – dcera žalobkyně věnuje zaměstnání. Žalobkyně si vytvořila v České republice pevné zázemí. Přestože na území Ruské federace má syna a manžela, není s nimi v kontaktu a s manželem vede řízení o rozvodu manželství. Za těchto okolností se napadené rozhodnutí žalobkyni nejeví jako přiměřené, a to jak dle § 174a zákona o pobytu cizinců, tak ani podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zejména není naplněna podmínka pro zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť tento zásah není nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Napadené rozhodnutí považoval žalovaný za zákonné a správné s tím, že se v něm dostatečně podrobně vyjádřil k námitkám žalobkyně, a na svých závěrech trval.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 27. 1. 2016 podala žalobkyně u správního orgánu prvního stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu, ve které jako účel pobytu uvedla „rodina“. K žádosti připojila kopii svého cestovního dokladu, potvrzení o uzavření manželství mezi žalobkyní a G. A. O., kopii výpisu z občanské matriky ve městě Almería ve Španělsku ohledně své dcery Y. G. O., kopii španělského dokladu totožnosti své dcery Y. G. O., kopii podnájemní smlouvy ze dne 2. 1. 2016 uzavřené mezi Junes s. r. o. jako nájemcem a Y. G. O. jako podnájemcem (žalobkyně je v této smlouvě označena jako další osoba, která bude bydlet v podnajatém bytě), kopii pojistné smlouvy, kterou uzavřela žalobkyně s Maxima pojišťovna, a. s., ohledně pojištění nutné a neodkladné zdravotní péče.
9. Přípisem ze dne 17. 2. 2016 správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti spočívajících v tom, že z předložených dokladů je zřejmý pouze její příbuzenský vztah s Y. G. O., avšak ze žádosti žalobkyně není zřejmé, dle kterého ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců žádá žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán prvního stupně žalobkyni vyzval, aby upřesnila svou žádost a doložila relevantní doklady. Ke splnění výzvy stanovil lhůtu patnácti dnů. Zároveň bylo vydáno správním orgánem prvního stupně usnesení, kterým byla stanovena žalobkyni lhůta patnácti dnů k odstranění vad žádosti, a řízení bylo na uvedenou dobu přerušeno. Výzva a usnesení byly zaslány žalobkyni na tehdejší žalobkyní nahlášenou adresu pobytu „X“, přičemž žalobkyně si zásilku nevyzvedla. Dle sdělení doručujícího orgánu – České pošty, je žalobkyně na uvedené adrese neznámá, nemá zde poštovní schránku, zásilka byla proto vrácena správnímu orgánu prvního stupně, který posléze vydal veřejnou vyhlášku – oznámení o možnosti žalobkyně převzít písemnost. Na výzvu a usnesení žalobkyně nereagovala.
10. Přípisem ze dne 29. 2. 2016, č. j. KRPA-64527-1/ČJ-2016-000026-4, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, sdělila, že policejní hlídka provedla dne 23. 2. 2016 pobytovou kontrolu na adrese „X“, při které zjistila, že na zvoncích vedle vchodových dveří není jméno žalobkyně ani její dcery Y., přičemž dle sdělení sousedky se žalobkyně s dcerou odstěhovaly v lednu 2016.
11. Podáním ze dne 10. 3. 2016 žalobkyně oznámila novou adresu místa pobytu – „X“, k čemuž doložila novou nájemní smlouvu sjednanou dne 29. 1. 2016.
12. Přípisem a usnesením ze dne 10. 8. 2016 správní orgán prvního stupně vyzval opětovně žalobkyni k odstranění vad žádosti spočívajících v tom, že není zřejmé, dle kterého ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců žádá žalobkyně o povolení k přechodnému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu. Správní orgán prvního stupně zároveň v předmětné výzvě podrobně citoval a vyložil příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců a uvedl také příklady dokladů, jimiž by žalobkyně mohla požadované skutečnosti prokázat. Ke splnění výzvy stanovil lhůtu patnácti dnů a současně na tuto dobu řízení přerušil. Obě písemnosti byly žalobkyni doručeny dne 19. 9. 2016, přičemž žalobkyně na ně nereagovala.

13. Podáním ze dne 10. 9. 2018 žalobkyně oznámila novou adresu místa pobytu – „X“, k čemuž doložila novou podnájemní smlouvu sjednanou dne 15. 7. 2018.
14. Přípisem a usnesením ze dne 14. 1. 2019 správní orgán prvního stupně vyzval opětovně žalobkyni k odstranění vad žádosti spočívajících v tom, že není zřejmé, dle kterého konkrétního ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců žádá žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán prvního stupně opětovně v předmětné výzvě podrobně citoval a vyložil příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců a uvedl příklady dokladů, jimiž by žalobkyně mohla požadované skutečnosti prokázat. Ke splnění výzvy stanovil lhůtu patnácti dnů a současně na tuto dobu řízení přerušil. Obě písemnosti byly žalobkyni doručeny 22. 1. 2019. Žalobkyně reagovala podáním ze dne 30. 1. 2019, ve kterém však vytýkané vady žádosti neodstranila, nýbrž pouze poukazovala na skutečnost, že správní řízení trvá již několik let, kdy si žalobkyně vybudovala v České republice zázemí, žije zde v pronajatém bytě, našla si zde zaměstnání, nemůže se vrátit do Ruské federace, neboť je ve věku, kdy by tam obtížně hledala práci, musela by bydlet v malém bytě se svou matkou.
15. Přípisem ze dne 7. 3. 2019 správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě sedmi dnů od jeho doručení. Seznámení s podklady se uskutečnilo dne 27. 3. 2019.
16. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 24. 4. 2019, č. j. OAM-1287-24/PP-2016, podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 1. 8. 2019.
17. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobkyně, ve kterých bez jakékoli konkretizace namítala postup správních orgánů v rozporu s právními předpisy, porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti, nezjištění rozhodného skutkového stavu, porušení § 4 odst. 1 správního řádu, § 2 správního řádu a § 89 odst. 2 správního řádu a s ohledem na požadavky stanovené § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobkyně je povinna vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinna ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.

19. Tyto námitky žalobkyně tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný pak rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud zároveň shledal, že se správní orgány nedopustily ani porušení ostatních žalobkyní zmiňovaných ustanovení správního řádu.
20. V projednávané věci byla žalobkyně řádně vyzvána k tomu, aby předložila listiny prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, a dostalo se jí i podrobného poučení v tom smyslu, jaké konkrétní skutečnosti má prokázat a jaké listiny (například) k tomu může využít. Primárně se jednalo o prokázání naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. závislosti žalobkyně na výživě nebo nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, případně o prokázání jiných podmínek § 15a zákona o pobytu cizinců. Navzdory poučení o následcích nevyhovění této výzvě žalobkyně žádné listiny k důkazu nepředložila ani nenavrhl. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že je třeba důsledně trvat nejen na prokázání rodinné vazby (v tomto směru je nesporné, že žalobkyně je matkou Y. G. O., která je občankou Evropské unie), nýbrž také na prokázání toho, že byly naplněny i další kumulativně vyžadované podmínky ve smyslu § 15a a § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně však v průběhu správního řízení ani v samotné žalobě netvrdila, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu kritérií stanovených v § 15a zákona o pobytu cizinců, nýbrž ve správním řízení i v samotné žalobě tvrdila žalobkyně pouze prostý příbuzenský vztah se svou dcerou – občankou Evropské unie (Španělského království), což však k naplnění kritérií § 15a zákona o pobytu cizinců nepostačuje.
21. Následně se soud zaměřil na námitky týkající se posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Ve vztahu k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zdejší soud poukazuje na aktuální právní názor Nejvyššího správního soudu, podle kterého *„skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-47, nebo ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32). Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je ve výjimečných případech třeba čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) aplikovat přímo. Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prvý pohled nemyslitelná či jen zdánlivá“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Citovaná judikatura se sice vztahuje ke zrušení platnosti povolení k pobytu cizince, zatímco v projednávané věci byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu, nicméně jde o srovnatelnou situaci, kdy zákon – stejně jako v projednávané věci – výslovně nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, a proto je třeba tuto judikaturu zohlednit i v projednávané věci.

22. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není v § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech (pro jiná rozhodnutí) zákon takový požadavek výslovně uvádí (např. v § 87e odst. 2 téhož zákona). Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Podmínky § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, nicméně mohou existovat případy, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí plynoucí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že v situaci, kdy cizinec v řízení o povolení k přechodnému pobytu sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dostatečně konkrétně namítne, správní orgány jsou povinny se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
23. Této povinnosti žalovaný v projednávané věci dostál, neboť se v napadeném rozhodnutí na straně 4 přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabýval. Ztotožnil se s hodnocením podmínky přiměřenosti zamítavého rozhodnutí provedeným správním orgánem prvního stupně. Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně přihlédl ke všem najevo vyšlým skutečnostem, z nichž je patrné, že se o nepřiměřený zásah do života žalobkyně nejedná. Nevydáním povolení k přechodnému pobytu žalobkyni není dle žalovaného kladena překážka tomu, aby žalobkyně mohla na území České republiky pobývat se svými potomky, přičemž žalobkyně má možnost ucházet se o jiný titul pobytového oprávnění.
24. Správní orgán prvního stupně se podrobně věnoval otázce přiměřenosti svého rozhodnutí, když ve svém rozhodnutí konstatoval, že si je vědom toho, že zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu bude určitým zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť má žalobkyně v České republice vybudované určité zázemí, má zde práci, dceru a vnouče, nicméně žalobkyně neprokázala splnění podmínek dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Dále správní orgán prvního stupně poukázal na skutečnost, že žalobkyně si budovala zázemí na území České republiky, ačkoli její pobytový status nebyl náležitě vyřešen. Většina příbuzných žalobkyně žije v Ruské federaci, a tudíž by žalobkyně neměla být v zemi původu osamocena a bez zázemí.
25. Vzhledem k tomu, že se žalovaný přiměřenosti rozhodnutí věnoval a vzal v potaz jednotlivá zákonem stanovená kritéria vyjmenovaná v § 174a zákona o pobytu cizinců, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokládá soud námitku žalobkyně, že správní orgány nedostatečně posuzovaly přiměřenost rozhodnutí, za nedůvodnou.

26. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že na území České republiky má dceru a vnuka, to nicméně nezakládá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí obzvlášť za situace, kdy zákon o pobytu cizinců upravuje jiné instituty, které žalobkyně může k legalizaci svého pobytu na území České republiky využít. Již správní orgán prvního stupně opakovaně upozorňoval žalobkyni, že má možnost ucházet se o jiný druh pobytového oprávnění, například o vydání zaměstnanecké karty. Soud dodává, že nelze odhlížet ani od skutečnosti, že to byla právě žalobkyně, kdo způsobil, že její žádost musela být zamítnuta v důsledku neprokázání naplnění zákonných podmínek. Žalobkyně měla a mohla při budování svého zázemí v České republice počítat s tím, že pobývá na území České republiky legálně pouze v důsledku zákonné fikce a že výhledově je její pobytový status nejistý, závislý na výsledku správního řízení. Soud nepřehlédl, že délka správního řízení (přibližně tři a půl roku) byla negativně ovlivněna chováním žalobkyně v průběhu správního řízení, kdy změny adres pobytu hlásila se zpožděním, proto byly opakovaně potíže s doručováním písemností, a nereagovala na výzvy správního orgánu k doplnění žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Z výše uvedených důvodů soud neshledal tvrzenou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.
27. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. září 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)